

Ar. for et Lægebesøg, foruden fri Befordring. Det skulde de Herrer betænte, som her i Kjøbenhavn faae Lægehjælp for et Par Kroner, jeg tror ikke, der forlanges Mere, og der slaas maasse endogaa af, naar det sker oftere. Hertil kommer saa, at der gives Lægfolk, som i mange Stykker have forbauet Omgivelsesne ved den Indsigt og Dygtighed, hvormed de forstaa at behandle navnlig udbortes Sygdomme. Jeg nævnte før en Mand, som kurerede en Haand, som Lægerne vilde have sat af; jeg har haft Leilighed til at se hans Kure mere end een Gang, og jeg for mit Vedkommende har søgt til ham i udbortes Tilfælde, og da min Læge i Randers en Gang spurgte mig, om jeg virkelig gjorde det, saa sagde jeg: Ja, for jeg har mere Tillid til ham end til Dem; jeg tror, han er bedre i Stand til at behandle udbortes Sygdomme. Ja, det forbausede ham — for at blive ved Forbauselsen — og han spurgte mig, om jeg da ikke troede, at han, der havde taget sin Examen og studeret det mennekelige Legeme, var bedre i Stand dertil. Jo, sagde jeg, men saa tror jeg, at De til Gjengjæld er mere skjodesløs og viser ikke den Omhu, som Kvassalveren, for han veed, at han baade har Dem og hele Retsvæsenet paa Halsen, saasnart han blot viser en Smule Uforsigtighed. Jeg tror forøvrigt, at Lægerne i mange Tilfælde kunne hjælpe, men ikke ville gjøre sig den Meilighed. Kan man f. Ex. i det Tilfælde, jeg før nævnte, hvor Vedkommende vel at mærke, var en fattig Mand, tro Andet, end at Lægerne, hvis de virkelig havde gjort sig Umage, kunde have reddet Mandens Haand? Det tror jeg, de havde kunnet, men de gjorde det ikke. Det spiller en overordentlig vigtig Rolle for, jeg kan gjerne sige os Alle paa Landet, at man kan henvende sig til en hvilken som helst Mand eller Kvinde i forskjellige Sygdomstilfælde og navnlig ved Saar og andre udbortes Sygdomme, og det er saare haardt, at en Mand skal straffes, fordi han yder sin Nabo Hjælp. Dette er mig overhovedet umuligt at begribe i vor fremstredne Tid, hvor man ellers raaber paa Frihed i alle andre Henseender, baade fra Høire og Venstre, og det er formodentlig det, der har forevævet det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagd), der i dette Tilfælde ganske samstemmer med mig. Det er mig nemlig umuligt at begribe, at man ikke skal have Lov til at betro sit Legeme til, hvem man vil. Jeg kan ligefrem oprøres i mit Sind ved at tænke paa, at jeg skal spørge den eller den, om jeg maa have Lov til at betro mit Legeme til den Æne eller den Anden. Hvad kommer det

Verden ved, hvem jeg betror mit Legeme til? Hvad er det for en Nærvished over for mig? Har jeg ikke Lov til at betro mit Legeme til hvem, jeg vil? Det kan oprøre mig, at man saaledes staar og vil vogte og vaage over mit Helbred og er bange for, at jeg skal tage Skade, ganske som om man var mere omhyggelig over for mit Liv, end jeg selv er. Dette er sandelig Overtro — jeg tillader mig her at bruge den Betegnelse, for her passer den bedre end det Sted, hvor det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (Brandes) anvendte den. Hvorom Alt er, saa vil jeg give dette Lovforslag min bedste Anbefaling, og haabe, at de Indvendinger, som den ærede Justitsminister havde derimod, ikke maa være af værre Bestaaffenhed, end at de kunne ryddes til Side, saa at vi endelig til Ghynde og sidst efter lange Forhandlinger i tidligere Tider kunne have den Fornøielse at faae det mere frit paa dette Omraade, end vi hidtil have haft. Vi trænge især paa Landet i allerhøieste Grad dertil, og de Farer og Vanskeligheder, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (E. F. Larsen) rullede op, er, som jeg sagde, Overtro. Det er ingenlunde Tilfældet, det forholder sig slet ikke saadan, man kan være ganske tryg i saa Henseende, man behøver ikke at belemre sin Samvittighed med det Mindste i saa Henseende. Der sker ingen Ulykke. Man siger, at Publikum er udsat for Optrækkeri. Ja, dersom det ærede Medlem vilde anvende det paa Lægerne, da jeg nu har sagt, hvilken Betaling de fordre, saa vilde jeg anse det for at være en passende Betegnelse, men overfor Kvassalverne passer det ikke; jeg veed i hvert Fald, at de, jeg har kjendt, have aldrig forlangt Betaling, de overlade til Vedkommende selv, som de have helbredt, at hde dem den Betaling, de ville. Ja, hvis det endda for Fremtiden skulde være saadan, at de kunde fordre Betaling, men det giver dette Lovforslag dem jo paa ingen Maade Ret til, der er ingen Fare i saa Henseende. Nei, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste og Svendborg Amts 6te Valgkreds kunne være rolige; de behøve ikke at frygte, at der sker denne eller hin Ulykke, hvis vi vedtage dette lille Lovforslag. Tværtimod kan jeg og andre Medlemmer, der samstemmer med mig, forsikre Dem, at de hjælpe Fattigfolk til at faae Afgang til Hjælp, hvor de i Dieblisset have Trang dertil, uden at blive trukne op som naar de skulle søge Lægehjælp, og det er det Væsentligste. Derfor giver jeg Lovforslaget min varmeste Anbefaling, og det skulde gjøre mig meget ondt, om det skulde blive forkastet, saaledes at vi ikke denne Gang